

A tánc egyidős az emberrel, elemi részünk

A Turay Ida Színház új előadása, A medve nem játék! kapcsán beszélgettünk Berecz Istvánnal, az első Fölszállott a páva szőlőtáncos nyertesével. A színpadi tánc mellett a Fonó Budai Zeneház népzenei igazgatójaként aktívan tesz néphagyományaink ápolásáért: programokat, fórumokat, táncházakat szervez és támogatja a fiatal tehetségeket.

Miért fordult a tánc felé? Családi örökség, vagy valami más indította el az úton?

Családi örökség is, de magam választottam. Nagyon hálás vagyok a szüleimnek, mert nem erőltették, ezért először a focilabdát rugdostam. A martonvásári táncékszekereket látva a kamasz fiatalok annyira természetesen, olajozottan viselkedtek együtt, olyan pörgése-sodrása, baráti légköre volt a közösségnek, hogy meghozta a kedvemet. Így el is kezdtem táncolni 14 évesen.

A néptánc nagy hatással van a táncosokra, de a nézőkre is.

A tánc természetes nemek közti viselkedés. A férfi az erős alap: kemény, de elegáns. Pont nem lép túl azon a határon, amikor már sok lenne. Ez a mértéktartás az, ami még izgalmasabbá teszi az alatta forrongó, gőzölgő szenvedélyt. Ezt a hatalmas indulatot vezeti le a tánc. A nő pedig forog a férfi körül, feldíszíti, motiválja őt. A férfi táncok éppen azért lettek olyan virtuózak, mert a hölgyek körbeültek és nézték őket. A tánc egyidős az emberrel, elemi részünk. Azért magával ragadó, mert olyan – ráadásul nyelvi formától független – önkifejezési forma, ami az embert emberi mivoltában szólítja meg.

Szerepet vállalt A medve nem játék! című produkcióban. Hogyan került a Turay Ida Színházba?

Hívtak és jöttem. Az is igaz, hogy örvendek, ha az irodából kimozdulhatok, szeretem a változatosságot, az új helyzeteket, új találkozásokat. A meghívás pedig megtisztelő volt, s a téma is érdekelt.

Miről szól a darab?

A darabban kiváló dramaturgiai munkával székely tréfákat fűzött össze Topolcsányi Laura, igen jó érzékkel. A darab nagy előnye, hogy nevetetni akar, s a magyar ember szeret nevetni, s jól is áll neki. A Medve nem játék!-nak nem célja mélyfúrás végezni a székely néplélekben, inkább a székelyekről kialakult – hol a reálishoz közelítő, hol talán kissé túlzó – sztereotip képen engedi szabadjárá fantáziáját. Fontos azonban leszögezni, hogy a székelyek nemcsak azok, akik a székely viccek főszereplőiként nagyokat hallgatnak, pálinkáznak, s néha odapörkölnek hol az asszonynak, hol a medvének, hanem hagyományos műveltségünk egyik leggazdagabb szeletét megőrző, gondolkodásában és nyelvében a legszárnyalóbb magyar népcsoport, akik ezt a közös nemzeti kultúránkat ráadásul kisebbségként, sokáig kőkemény magyarüldöző diktatúrában őrizték meg. A darab során két koreográfiácska mutat egy-egy vékony szeletet a hatalmas székely táncos-zenei örökségből. Ezeknek a táncoknak a hiteles és harmonikus

elsajátítására egy élet is kevés, becsülöm a színész kollégákat, hogy ilyen lendülettel és kitartással fogtak bele mégis, habár pár hetük volt rá.

Karácsonyhoz közeledünk. Hogyan ünnepelnek majd?

A készülődést beárnyékolja a sok munka, így csak a vasárnapi misékkal és a gyertyagyújtással emlékezünk meg Adventről. A Karácsony viszont mindig nagyon szép: összegyűlik a család és közösen éneklünk, megy a muzsikálás. Öcsém zongorista pályára került, úgyhogy ő a zongorát csépelel, a húgomnak pedig leánya született, úgyhogy egy kicsiny unokahúggal bővelkedtünk. Ez lesz az első Karácsonyunk vele, egyértelműen ő lesz az angyalka a fa alatt.

Szöveg: Beleznai Csenge

[Józsefváros](#) , 2017. december 27.

- [Eredeti cikk](#)